

ENTREVISTA

“Vull una cultura catalana comunicada i oberta al món”

Cesc Gelabert, coreògraf i ballarí, actua al Lliure de Gràcia amb ‘Escrit en l’aire’

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Una època intensa i també dolorosa per a Cesc Gelabert, que recalca aquesta setmana al Lliure de Gràcia amb aquest solo fascinant i surreal que és *Escrit en l’aire* (Gelabert dansa Novarina), elaborat amb l’escriptor i pintor francès Valère Novarina, les paraules del qual serveixen a l’espectacle, i amb el malaguanyat director teatral Moisès Maicas, que el juny passat es va llançar a les vies del metro. “M’he sentit estranyíssim tornant a assajar la peça sense ell. És molt dolorós”, reconeix. L’art, la dansa, el llibre que està escrivint, la política cultural i el procés. De tot en parla, el degà de la dansa a Catalunya, un artista en investigació constant que enyora, i amb raó, l’eclosió dansística de la Barcelona de la transició. Gelabert ja no té estudi, ni ajuda estable a Catalunya, ni tan sols la residència simbòlica al Teatre Lliure li garanteix cap presència a la ciutat. Els seus projectes sorgeixen, ara mateix, a l’estranger...

Si li donen a escollir entre una setmana al Lliure de Gràcia i dos dies al de Montjuïc, què agafa?

El millor és ballar per a una sala plena o per a tres persones; el que és difícil és treballar per a mitja sala. Quan la sala és plena comença a funcionar com un animal; un ésser que va ja per sobre de tots, del públic i de mi mateix, i això és interessant: l’energia que es crea és el fet col·lectiu. Estem tots interconnectats, i quan entens que les coses funcionen en col·lectiu es crea una dimensió nova. Així que depèn de les obres: per a aquest solo la sala de Gràcia és perfecta: queda millor que quan el vaig fer a Montjuïc.

Per què es va fixar en un creador contemporani com Novarina?

Tot neix de la meua obsessió, aquest

Gelabert fotografiat ahir als carrers de Barcelona

mantra que continuo repetint: la potència d’un moviment ve de l’emoció que sento i de les paraules que m’omplen, de les ments que m’omplen. La tragèdia i la virtut de la dansa és que les paraules estan velades pel meu cos. Les emocions no del tot; les perceps pel llenguatge del cos. Però no té ni la virtut ni el defecte de la paraula, perquè està velada. Sempre he somiat que mentre ballava el públic anava escoltant paraules que m’omplien. Xerrant amb en Moisès, que ja havia fet altres obres amb Valère, em va proposar de fer alguna cosa junts. Valère diu alguna de les possibles paraules que jo diria quan ballo, però amb qualitat poètica. És com un compositor de la paraula, les seves obres són com concerts. Jo vull donar pa-

raula al moviment i ell vol donar-li cos a la paraula...

Va passar dos anys treballant amb Maicas i Novarina...

Per mi ha estat molt dur que en Moisès hagi mort de sobte, no ho entenc. Havíem passat dos anys molt units i ara treballàvem en un altre projecte. No me’n vaig adonar. Era una persona summament amable, afectuosa, respectuosa, tossuda... però la seva tossuderia no anava mai per davant de l’amabilitat i del seu amor per aquesta professió. He passat molt de temps amb ell, aquests dos anys. Es va iniciar un llarg procés, perquè aquest espectacle és un gran treball en equip. La paraula, la música, la llum, el vestuari; no saps dir on acaba una cosa i on comença l’altra.

És la primera vegada que té vostè un text tan llarg per dir.

Del que estic content és que és dansa i és teatre, però no és dansa-teatre. Està en un punt curiós i ha sorgit fruit del treball amb tothom. Hi ha frases de tots els textos de Valère, escollides per en Moisès. I després n’hi demanàvem d’altres que tinguessin a veure amb alguna cosa en concret. Com ara... “Hi ha a la sala algun animal vestit d’home proveït d’orelles atentes que transmetin al cervell senyals nous?” L’obra ha adquirit un caràcter sintètic i es pot aplicar a moltes situacions, com l’actual. Amb tot el que està passant a Catalunya, el que necessitem és escoltar, i que hi hagi idees noves. Jo m’he dedicat sempre a treballar per la cultura catalana perquè és el

lloc en què he caigut al món. I vull una cultura catalana comunicada i oberta al món. Avui hi ha massa emoció i massa astúcia. Necessitem no oblidar l’emoció, però sí conduir-la amb saviesa, una saviesa destinada al bé comú.

Quin paper creu que té la cultura ara mateix respecte al procés?

En el fons té a veure amb la identitat, la permanència d’aquesta entitat cultural. I jo, com a artista, el que he de fer és alimentar-ho bé, això.

La política cultural que es duu a terme quin respecte li mereix?

No estic content. La magnífica oportunitat que van ser els vuitanta i noranta no s’ha utilitzat per consolidar les estructures de la dansa. Jo sempre parlo de patrimoni coreògraf i model de ballarí. Però s’han

EL SUÏCIDI DE MOISÈS MAICAS

“És molt dolorós, no ho vaig veure venir; era tan amable... teníem un altre projecte junts”

LA SITUACIÓ A CATALUNYA

“Massa emoció i astúcia; necessitem que l’emoció la condueixi la saviesa”

posat molts diners en pedres i no ha estat equilibrat amb els que tenim per omplir de contingut aquests teatres. Els creadors aquí tenim en comú una sensibilitat, una tendència, una temperatura. Però vas pel món i dius que vens de Barcelona i encara has d’explicar que no fas flamenc.

Què persegueix aquest llibre que té en marxa?

Sempre he volgut fer un llibre sobre les meves idees de dansa. No només com a forma d’art, sinó com a forma d’habitar el cos amb el cor i la ment. La meua obsessió és explicar les coses de manera sintètica i senzilla. Es fa art com un somni compartit amb el públic, en estat de vigília. La dansa és una experiència psicofísica. I jo només vull fer de catalitzador i compartir el que he comprès.

Mikhaïl Baríxnikov li havia demanat una altra coreografia...

Sí, em va trucar. Però per l’edat s’ha trobat un canvi físic que l’hi dificulta i no es veu amb ànim de comprometre-s’hi. Al final ell em produeix i ballaré jo. Estrenem al seu centre de Nova York el 2018.●

CRÍTICA DE JAZZ

Superherois de la fusió

Chick Corea-Steve Gadd Band

Intèrprets: Chick Corea, piano i teclats elèctrics; Steve Gadd, bateria; Steve Wilson, saxòfon soprano, alt i flauta; Lionel Loueke, guitarra i veu; Carlitos del Puerto, contrabaix i baix elèctric; Luisito Quintero, percussió

Lloc i data: Palau de la Música (9/XI)

KARLES TORRA

Entre el 1975 i el 1981, el gran bateria Steve Gadd va ser un

dels col·laboradors habituals de Chick Corea, apareixia en almenys cinc àlbums del prolífic pianista, entre ells l’emblemàtic *My spanish heart*. Avui dia, aquests dos superherois de la fusió han tornat a trobar-se com a colíders d’un sextet sense fronteres, en el qual figuren el fenomenal guitarrista i cantant africà Lionel Loueke, dos asos del ritme com el contrabaixista cubà Carlitos del Puerto i el percussionista veneçolà Luisito Quintero, a més del bon saxofonista nord-americà Steve Wilson. Junts han gravat *Chinese butterfly*, un disc doble que conté sis originals de nou encuny

del mestre Corea, així com una versió de John McLaughlin i tot un clàssic coreà com *Return to forever* reconfigurat per a l’ocasió.

Encara que els temes de *Chinese butterfly* van conformar majoritàriament el repertori de la sessió, Corea i Gadd van obrir la veda recordant l’àlbum *My spanish heart* a través d’una extensíssima i electrizant versió de *Night streets*, que va propiciar el lluïment de tots els solistes en clau de latin jazz fins a desembocar en una descàrrega percussiva de mil dimonis. Amb Corea tocant l’esquellot i Quintero a les *pailas*, Steve Gadd va realitzar una portentosa exhibició, combinant la seva impressionant tècnica amb una força i una flexibilitat admirables. Ja en un pla més acústic i tranquil,

a continuació, Corea ens va enlluernar amb la seva mestria pianística a propòsit de *Serenity*, una de les preciositats presents en el seu nou material que va estar acompanyada dels bons oficis de Loueke com a cantant.

Aquests dos superherois de la fusió han tornat a trobar-se com a colíders d’un sextet sense fronteres

Jugant al contrast amb gran saviesa, el sextet després va abordar *Chick’s chums*, un fantàstic regal de John McLaughlin al seu vell amic Corea i que va desencadenar un

veritable vendaval de jazz-funk, amb les irresistibles intervencions solistes de Loueke a la guitarra elèctrica i Wilson al saxo soprano. Ja en la part final, el sextet va tornar a canviar de registre a la recerca de les confluències entre el jazz i la música clàssica contemporània, recuperant *Quartet n. 1* gravat per Corea i Gadd a començaments dels 80. Abans d’arrodonir la sessió a cavall d’una fabulosa versió de *Return to forever*, amb tocs de “free”, passatges de jazz progressiu i un aire brasileritzant, en el que podríem anomenar la mare de totes les fusions. Amb el públic dempeus i aplaudint d’allò més, els músics van tornar a escena per rematar el seu extraordinari concert amb un festiu *Spain* convertit en cor multitudinari.●

LA SEGONA

Màrius Carol

DIRECTOR

La prova patriòtica del cotó fluix

D'un temps ençà, s'escolta tan sovint i es llegeix tan freqüentment la paraula *traïdor*, que el terme està començant a perdre el seu significat. L'ala més radical de l'independentisme i els sectors més hiperventilats de la bona gent (per utilitzar el diccionari *junquerià*) assenyalen amb massa facilitat a tot aquell que no combrega amb la veritat revelada. De vegades som els periodistes o tertulians els qui hem d'escoltar el vocable *traïdor* per ser massa descreguts o simplement crítics amb algunes actuacions o determinats discursos. Com si el periodisme fos una qüestió de fe, quan en la seva naturalesa està el fet de dubtar de tot.

Però darrerament el terme llancívols ha impactat en les mateixes figures del procés. Ni tan sols Carles Puigdemont ha escapat al qualificatiu, ja que va haver d'escoltar com la jovenalla reunida a la plaça Sant Jaume l'acusava a cor, quan tenia intenció de convocar eleccions. Fins i tot a Twitter es va sentir insultat per part de persones properes,

més enllà que Rufián el qualificà de Judes, acompanyant el seu missatge amb 155 monedes de plata. Una setmana després va ser Santi Vila qui era vilipendiat per haver presentat la seva dimissió quan era irreversible la declaració unilateral d'independència. Al PDECat es pensava en ell com el candidat, però ha acabat paradoxalment a la comissió d'ètica del partit. Fins i tot Carme Forcadell va sortir ahir d'Alcalá Meco amb acusacions de traïció a les xarxes socials per haver acceptat la Constitució en la seva declaració davant el jutge, per tal d'obtenir la llibertat sota fiança.

Catalunya necessita recuperar l'assossec. No es pot fer passar la prova independentista del cotó fluix a cada ciutadà. Ni prendre'ls la temperatura patriòtica diàriament. Ens sobren Torquemadas inquisitorials, que creuen que poden jutjar a tothom des del confort de la seva butaca més o menys subvencionada.

ELS SEMÀFORS

Cesc Gelabert

COREÒGRAF I BALLARÍ

Cesc Gelabert, considerat el degà de la dansa a Catalunya, torna al Lliure de Gràcia amb l'obra *Escrit en l'aire* (Gelabert dansa Novarina) i està a punt de treure un llibre. De tot això i del *procés* parla en una àmplia entrevista. **PÀGINA 40**

Max de Esteban

FOTÒGRAF I ARTISTA

Sota el títol *Twenty Red Lights*, el fotògraf i artista barceloní Max de Esteban presenta a La Virreina Centre de la Imatge un projecte que reflexiona sobre el capitalisme modern i l'economia financera global. **PÀGINA 43**

Josep Tabernero

CAP D'ONCOLOGIA DE VALL D'HEBRON

Aconseguir l'equitat en l'accés als tractaments i a les proves de diagnòstic del càncer serà el principal objectiu de Josep Tabernero, de l'hospital Vall d'Hebron, com a nou president de la Societat Europea d'Oncologia Mèdica. **QUI**

Ignacio González

EXPRESIDENT MADRILENY

L'Audiència Nacional s'apodera d'un milionari patrimoni a Colòmbia reunit de forma presumptament fraudulenta per l'expressident de la Comunitat de Madrid Ignacio González, en llibertat sota fiança. **PÀGINA 22**

Steven Seagal

ACTOR

L'actriu Portia de Rossi (44) ha denunciat a Twitter que Steven Seagal (65) la va assetjar sexualment en una audició. Fa uns dies, una altra actriu, Julianna Margulies (51), va relatar una experiència similar que va viure amb Steven Seagal als noranta. **VIURE**

ÍNDEX

Internacional	3
Política	13
Opinió	24
Tendències	30
Necrològiques	36
Cultura	38
Cartellera	46
Esports	51
Economia	57
Anuncis classificats	61
PÀGINES	92

SUMARI

INTERNACIONAL

Sunnites contra xiïtes

El xeic d'Hisbul-lah, Hassan Nasral-lah, qualifica "la detenció" del polític libanès Saad Hariri a l'Aràbia Saudita com "una declaració de guerra al Líban". **PÀGINA 8**

POLÍTICA

Catalanisme transversal

El veterà dirigent democristià Ramon Espadaler defensa la seva aliança amb el PSC, que pot ser l'embrió del diàleg necessari per superar l'actual crisi política. **PÀGINA 17**

EDITORIALS

Aposta per la pau

La caiguda de vendes del comerç català arran de la tensió social associada al procés sobiranista; i la ferma oposició del papa Francesc a l'armament nuclear. **PÀGINA 24**

OPINIÓ

L'autoritat moral

Juan-José López Burniol escriu sobre un capità heroic: "L'hora de la veritat és l'hora de la derrota, del dolor i del sacrifici, l'hora en què els traïdors t'abandonen, els febles titubegen i els escèptics miren cap a una altra banda. És l'hora trista. Però és també l'hora de l'autèntica grandesa de l'ésser humà: quan clava els peus a la sorra i aguanta fins més enllà de les seves forces, perquè així l'hi exigeix un ideal al qual s'ha lliurat de forma irrevocable". **PÀGINA 28**

TENDÈNCIES

El respecte com a bàlsam

Entrevista a Carlos Martín Beristain, amb experiència en mediació de conflictes a mig món i especialista en reparació psicossocial. **PÀGINA 30**

VIURE

Nius olímpics

Investigadors de l'Institut Català d'Ornitologia han elaborat l'*Atlas dels ocells nidificants de Barcelona*, una magna obra coral que analitza les 83 espècies que es reproduïxen al terme municipal de la capital catalana i ratifica la importància de la muntanya de Montjuïc per a la biodiversitat urbana.

Meravelles d'eben

El fotògraf Tim Walker s'inspira en el món de Lewis Carroll per al calendari Pirelli 2018, on tots els models són negres.

CULTURA

Pantalles nocives

L'investigador australià Toby Miller protagonitza la conferència inaugural del seminari A Tempo Arts i Formació, una de les activitats pedagògiques de Temporada Alta, en la qual remou consciències a l'explicar les conseqüències negatives, de diversa índole, dels telèfons mòbils. **PÀGINA 41**

ESPORTS

La vareta màgica

Entrevista a Pablo Machín, tècnic del Girona, que es mostra orgullós de "poder demostrar que un sistema diferent i valent pot aconseguir crear un equip competitiu en la màxima categoria", encara que continua obert a canvis "si les coses no surten bé". **PÀGINA 53**

ECONOMIA

Obertura financera

Poques hores després de la visita del president dels Estats Units al país, el Govern xinès anuncia que relaxarà les restriccions a l'accés de capital estranger al sector financer i d'assegurances. **PÀGINA 60**

PEL FORAT DEL PANY

Confessió 'fake'

Les xarxes socials han envaït no només la vida política, sinó també l'àmbit judicial, creant un nou gènere, el de les declaracions judicials *fake*. La presidenta del Parlament, Carme Forcadell, va sortir ahir de presó després d'abonar una fiança de 150.000 euros. La decisió del jutge venia argumentada perquè ella i els altres membres de la Mesa havien renunciat "a qualsevol actuació política fora del marc constitucional". Ahir, el que va córrer per les xarxes socials va ser una acta de declaració falsa en la qual Forcadell suposadament "renega completament de desitjar la sobirania de la regió autònoma de Catalunya", "renega de la DUI" i se sent "completament penedida del succeït". El document es presentava amb l'escut d'Espanya, les referències de la causa i redactat d'aparença judicial. L'advocat de la presidenta, Andreu van den Eynde, va alertar de la informació falsa. "La suposada declaració de la Carme que corre per Twitter és falsa. Els documents electrònics falsificats són delictes".

PENSEM QUE...

Solució per a les terrasses

La regulació de les terrasses dels bars i restaurants de Barcelona sembla haver-se convertit en un problema irresoluble per als polítics locals. Ho va ser per a l'anterior govern de CiU i ho està sent també per al de BComú i el PSC, que no aconsegueix trobar la manera de resoldre el conflicte amb els restauradors sense provocar massa ferides. En vista de la falta de resultats, i davant l'imminent final de la moratòria per adaptar els establiments a unes exigències desproporcionades, el Gremi de Restauració ha pres la iniciativa i ha presentat les firmes necessàries per tramitar la seva pròpia iniciativa ciutadana a l'Ajuntament. L'objectiu final és flexibilitzar la normativa i evitar que els requisits que planteja l'actual regulació dinamitin els negocis de molts propietaris, que sobreviuen gràcies als ingressos que obtenen amb les terrasses exteriors i que els permeten mantenir uns llocs de treball que, altrament, es perdran.

El web de LA VANGUARDIA

LA QÜESTIÓ CATALANA

Seguiu, minut a minut, la crisi d'Estat entre Catalunya i Espanya.

MOTO GP

Les proves de classificació del Gran Premi de la Comunitat Valenciana de motociclisme, en directe.

FUTBOL, EN DIRECTE

Seguiu, minut a minut, el partit Espanya-Costa Rica.

VIATGES

A la recerca de la ciutat perduda a la selva de Cambodja.